

Sygn. akt VII U 1165/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 26 marca 2013 r. nr (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Z. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 kwietnia 2013r. do dnia 31 marca 2015r.;
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 1165/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu Z. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 14 ust 3 , art. 57 oraz art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.) dalej: ustawa, powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 20 marca 2013 r. nie stwierdziła jego niezdolności do pracy.

Ubezpieczony Z. M. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. W uzasadnieniu zakwestionował ustalony przez Komisję Lekarską ZUS stan jego zdrowia nie uzasadniający przyznania mu prawa do renty i wskazał, iż leczy się w poradni reumatologicznej , cierpi nadal na dolegliwości kończyn górnych i dolnych, objawiające się bólami stawów , mięśni , drętwieniem i mrowieniem dłoni, skurczem kończyn dolnych a przyjmowane przez niego leki i stosowane maści nie poprawiają jego stanu zdrowia. Cierpi też na bóle kręgosłupa w odcinku lędźwiowo- szyjnym.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. M. urodzony (...) z zawodu kierowca, w dniu 14 lutego 2013 roku złożył do pozwanego organu wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

Ubezpieczony pobierał rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od dnia 11 lipca 2011 roku do 31 marca 2013 roku.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 14 lutego 2013 r. – k. 244, decyzja pozwanego z dnia 01 września 2011 r. – k. 222, decyzja pozwanego z dnia 28 sierpnia 2012 r. – k. 236

W związku z powyższym stan zdrowia ubezpieczonego oceniany był przez lekarza orzecznika pozwanego. W opinii lekarskiej z dnia 04 marca 2013 roku rozpoznając u ubezpieczonego RZS- w okresie remisji klinicznej i laboratoryjnej, obustronne paluchy koślawe, przebyte leczenie operacyjne przykurczu Dupuytrena lewej dłoni lekarz orzecznik uznał, że skarżący nie jest niezdolny do pracy zarobkowej.

Od wspomnianego orzeczenia lekarza orzecznika sprzeciw wniósł ubezpieczony. W związku z jego złożeniem Komisja Lekarska w opinii lekarskiej z dnia 20 marca 2013 roku, rozpoznając u wnioskodawcy reumatoidalne zapalenie stawów, stan po operacyjnym leczeniu przykurczu Dupuytrena V palca lewej ręki w maju 2011, przykurcz Dupuytrena IV palca lewej ręki, stwierdziła, iż brak jest przesłanek do orzeczenia niezdolności do pracy.

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 26 marca 2013 roku pozwany odmówił ubezpieczonemu przyznania Z. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 20 marca 2013 r. nie stwierdziła niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : opinia lekarza orzecznika z dnia 04 marca 2013 r. – k. 68 dokumentacji medycznej, sprzeciw wnioskodawcy z dnia 04 marca 2013 r. – k. 248 i 69 dokumentacji medycznej, opinia Komisji Lekarskiej z dnia 20 marca 2013 r. – k. 252 i 74 dokumentacji medycznej, decyzja pozwanego z dnia 26 marca 2013 r. – k. 254

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że utraciła ona całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu – konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: reumatologa, chirurga – ortopedy oraz neurologa.

Biegli rozpoznali u wnioskodawcy następujące schorzenia:

1. reumatoidalne zapalenie stawów III/IV funkcja II/III,
2. przykurcz Dupuytrena – stan po leczeniu operacyjnym ręki lewej /maj 2011r./
3. przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego na podłożu zmian dyskopatycznie – zwyrodnieniowych.

Biegły reumatolog w sporządzonej opinii wskazał, że aktualnie proces chorobowy ogranicza zdolność skarżącego do wykonywania pracy w charakterze kierowcy. Nadmieniał przy tym, że prowadzenie autobusu przez wnioskodawcę jest utrudnione przez obrzęki rąk i stóp oraz związane z tym bóle. W ocenie biegłego proces chorobowy pomimo stosowania leków sterydowych i immunosupresji jest cały czas aktywny oraz ogranicza w znacznym stopniu wydolność ruchową skarżącego. Ponadto badanie przedmiotowe znajduje swoje odbicie w dostarczonej aktualnej dokumentacji radiologicznej, w której stwierdza się znaczną progresję zmian chorobowych w postaci zeszywnienia szpar stawowych

w stawach stóp i obecność nadżerek kostnych oraz występowania guzków reumatoidalnych. W związku z powyższym zdaniem biegłego wnioskodawca jest niezdolny do zatrudnienia na okres 24 miesięcy do daty badania w Sądzie.

dowód: akta spraw: opinia biegłego sądowego reumatologa – k. 22- 23

W opinii uzupełniającej biegły reumatolog podał, że stan zdrowia wnioskodawcy od dnia 01 kwietnia 2013 roku do 05 września 2013 roku z przyczyn reumatologicznych wskazywał na niezdolność do pracy w stopniu uzasadniającym przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia. Biegły nadmieniał, iż powyższa okoliczność wpływa na planowany okres trwania niezdolności do pracy wskazanej przez biegłego we wcześniejszej opinii.

dowód: akta spraw: opinia uzupełniająca biegłego sądowego reumatologa – k. 42

W opinii sądowej biegły neurolog podniósł, iż zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego na podłożu zmian dyskopatycznych na poziomach od C4 – C7/ MRI r. 09/ u kierowcy autobusów, leczonego reumatologicznie z rozpoznaniem RZS upośledzają sprawność manualną. Biegły wskazał, że także obustronne objawy choroby Dupuytrena są powodem dalszej częściowej niezdolności do pracy skarżącego w zawodzie kierowcy. Zdaniem biegłego orzeczona do marca 2013 roku częściowa niezdolność do pracy powinna zostać przedłużona na okres kolejnych 2 lat. Przyczynę powyższego stanowią występujące u wnioskodawcy schorzenia : reumatologiczne i wielopoziomowa dyskopatya szyjna, upośledzenie motoryki rąk z powodu obustronnego przykurczu Dupuytrena.

dowód: akta spraw: opinia biegłego sądowego neurologa – k. 28

Z opinii biegłego chirurga – ortopedy wynika natomiast, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy na okres 2 lat tj. od marca 2013 r. do marca 2015 r. Biegły wyjaśnił przy tym, że u skarżącego następują zaawansowane procesy zwyrodnieniowe stawów spowodowane ich reumatoidalnym zapaleniem. Ponadto zwrócił uwagę, iż mimo leczenia ustawicznego, u ubezpieczonego nie następuje zdecydowana poprawa stanu zdrowia.

dowód: akta spraw: opinia biegłego sądowego chirurga – ortopedy – k. 31

W piśmie procesowym z dnia 02 grudnia 2013 roku pozwany podzielił stanowisko biegłych o orzeczeniu częściowej niezdolności do pracy od daty badania w Sądzie na okres 2 lat. Wskazał przy tym, że biegła reumatolog stwierdziła znaczną progresję zmian chorobowych uzasadniające orzeczenie niezdolności do pracy.

dowód: akta spraw: pismo procesowe pozwanego z dnia 02 grudnia 2013 roku wraz z opinią Przewodniczącego Komisji Lekarskich – k. 49, 50

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego Sąd oparł o opinie wydane przez powołanych w sprawie biegłych. Sąd uznał je za miarodajne źródło wiedzy w zakresie wymaganych wiadomości specjalistycznych. Opinie zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nie bez znaczenia pozostał fakt, iż ostatecznie opinie biegłych sądowych zgodnie wskazywały, iż ubezpieczony jest nadal częściowo, okresowo niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Z. M. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokując odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to czy ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia i w jakim stopniu. Pozostałe przesłanki niezbędne do przyznania postulowanego świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami.

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że utraciła ona całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, jeżeli tak, należy ustalić: 1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychiczne, 3. najwcześniejszą datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy, 4. trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy – konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd na mocy art. 279, 284 i 292 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych specjalizacji adekwatnych do deklarowanych przez ubezpieczonego schorzeń a potwierdzonych na zaświadczeniu o stanie zdrowia złożonym na druku N 9 w organie rentowym przy ubieganiu się o rentę na dalszy okres. Opiniujący w sprawie biegli byli zgodni co do tego, iż istnieją przesłanki uzasadniające uznanie ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy. Co za tym idzie – nie sposób zgodzić się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 20 marca 2013 r. w zakresie braku niezdolności do pracy ubezpieczonego w okresie od dnia 01 kwietnia 2013 r. oraz wydaną na jej podstawie decyzją pozwanego o odmowie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Biegli ustalili, iż wykonywanie zawodu kierowcy przez ubezpieczonego jest utrudnione ze względu na obrzęk rąk i stóp oraz związane z tym bóle, ponadto występują u niego zmiany chorobowe w postaci zeszywnienia szpar stawowych w stawach stóp i obecność nadżerek kostnych jak i guzki reumatoidalne, co więcej u ubezpieczonego występują zmiany dyskopatyczne na poziomach od C4 – C7/MRI r.09. Reasumując wszyscy biegli stwierdzili, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na dalszy okres 2 lat od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego dotychczas pobieranego.

Sąd zatem przyjął w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia opinie powołanych w sprawie biegłych dzieląc wnioski ich opinii co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonego powoduje nadal częściową niezdolność do pracy.

W tym miejscu zauważyć również należy, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd – który nie posiada wiadomości specjalnych – tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Podsumowując, z przytoczonych względów, Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych sądowych i w związku z powyższym, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego uznał, iż skarżący Z. M. jest czasowo częściowo niezdolny do pracy i spełnia warunki do przyznania prawa do świadczenia rentowego w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 01 kwietnia 2013 roku do dnia 31 marca 2015 roku.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do kwestii niezdolności ubezpieczonego do pracy, mającego wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz cytowanych powyżej przepisów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego organu rentowego z dnia 20 marca 2013 r., przyznając ubezpieczonemu Z. M. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zgodnie z opiniami biegłych sądowych, od dnia 01 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r., nie stwierdzając jednocześnie z przyczyn wskazanych wyżej podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 118 ust. 1a wnioskując a contraio.

SSO Monika Popielińska